

11.
MALOU

Ik liet mezelf met een zucht in de bank vallen terwijl ik luisterde hoe het brullende geluid van de Harley langzaam verdween in de verte. Ik liet mijn hoofd rusten in mijn handen. Joy kwam naar me toe en aaide me over mijn hoofd: 'Eigen schuld, dikke bult,' zei ze.

Door mijn tranen heen moest ik lachen en ik trok haar naar me toe. 'Ja liefje, dat klopt,' zei ik. Ik legde mijn hoofd op haar borstkas en luisterde naar haar hartslag. Het liefst was ik naar de deur gerend en in zijn armen gevallen, terwijl hij me vertelde dat het hele verhaal verzonnen was geweest. Hoe tof ik Jess ook vond: ik had mijn zinnen op Rens gezet, ik moest en zou hem hebben. Dan hoefde ik het niet meer alleen te doen: vechten voor een toekomst voor mijn meisje. Deze man was duidelijk onderweg naar vrijheid én succes en ik wilde niets liever dan achterop zitten.

Ik zuchtte en sloot mijn ogen, Joy nog steeds tegen me aan geklemd.

Terry zou de eerste zondag van de herfstvakantie naar Roosendaal verhuizen. Ik had vrij gevraagd bij mijn baas om haar te helpen. Mijn zinnen verzetten kon ik even goed gebruiken. Toen ik vrijdagmiddag aankwam in Hank op mijn nieuwe zijspan met Joy in het bakkie, zat Terry al te wachten op een tuinstoel voor haar chalet. Een kwartiertje later zat Joy met haar blote billen in het water en vertelde ik wat er gebeurd was.

Terry was een vrijgevochten feminist met het hart op de tong, dus op empathie rekende ik niet. Zoals verwacht luisterde ze hoofdschuddend.

Toen ik klaar was met praten, zei ze: 'Je bent toch verdomme niet achterlijk, Malou? Dit wist je van tevoren. Ik heb je gewaarschuwd... Rianne heeft je gewaarschuwd... Waarom heb je je tóch met hem ingelaten?'

Ik staarde naar het water. 'Ik kan het niet helpen, iets in hem intrigeert me... Daarbij is hij zo goed met Joy, dat ken ik niet van andere mannen,' antwoordde ik naar waarheid. Ik liet maar achterwege dat ik het maar wat stoer vond dat deze felbegeerde man een tijdlang alleen maar oog had gehad voor mij. Althans, dat dacht ik.

Terry klakte afkeurend met haar tong, stond toen op en liep naar Joy. Terwijl ik naar hen keek, besloot ik dat ik me niet zomaar uit het veld zou laten slaan, ik zou mijn kans geduldig afwachten, loslaten kon ik Rens niet.

Binnen een paar uur waren Terry's spullen ingepakt en stond alles klaar om de volgende dag te verhuizen. Joy lag net te slapen en we hadden ervoor gezorgd dat er wat flessen wijn buiten de dozen waren gebleven. Dankbaar staken we de vuurschaal buiten aan en trokken de eerste fles wijn open.

'Wat ga ik dit missen,' zei ik, terwijl ik over het water keek.

Terry knikte. Afscheid nemen van dit fijne plekje, een rustgevend thuis weg van huis, viel me echt zwaar. Ik kwam al vier jaar regelmatig bij Terry. Hank was heerlijk om even aan de hectiek van de stad en mijn leven te ontsnappen.

Terwijl ik naar de vlammen keek, vertelde Terry over haar grote liefde, die haar vorige maand ten huwelijk had gevraagd. Toon was op een paard naar haar huis toe komen draven en was daar op zijn knieën gegaan. Het klonk veel te romantisch voor Terry en ik verslikte me bijna toen ze het me vertelde.

'Ik kan nu eenmaal niet eeuwig vrijgezel blijven, Malou. Anders word ik straks zo'n oude vrijster.'

‘Als het toch zover komt, kom je maar bij mij wonen... Dan worden we samen heel oud en gelukkig, nemen we twintig katten en nooit meer een vent,’ grapte ik.

Ze moest lachen en schonk zichzelf bij. ‘Jij komt er wel, Malou, maar niet met Rens. Echt niet.’

Ik antwoordde niet en nam een slok.

Naast mijn werk achter de bar ging ik aan de slag als model bij de lokale school voor expressie. In eerste instantie met kleding aan, maar later vroegen ze me of ik naakt model wilde zitten. Het was even slikken, maar het werk verdiende zodanig goed dat het absoluut de moeite waard was om een paar uur kou te lijden. Mijn moeder durfde ik niet direct te zeggen dat ik in mijn blote flamoës voor mannen in een *midlifecrisis* poseerde en dus legde ik Joy thuis op bed, waarna ik de babyfoon naar Bart en Danny bracht. Joy was echt het makkelijkste kind ooit – zo hectisch als haar start in het leven was geweest, zo kalm was ze er van begin af aan onder geweest. Ze huilde bijna nooit, was heel zachtaardig, luisterde goed en sliep de hele nacht door. Wat wil je als jonge mamma nog meer?

Een tijdje probeerde ik Rens te negeren. Ik had besloten the *hard to get*-kaart te spelen en deed alsof ik hem niet zag terwijl ik me in werkelijkheid pijnlijk bewust was van zijn aanwezigheid. Ik zorgde ervoor dat ik er altijd perfect uitzag als ik naar de stad ging – of ik nu moest werken of ging stappen. Ik ging zelfs leren broeken dragen omdat ik wist dat hij daar een zwak voor had en dweeptte me regelmatig om allerlei kerels heen, benieuwd of hij het zag. Het shirt dat hij Joy cadeau had gegeven, had ik in haar kast gelegd. Ze heeft het nooit aan gehad omdat het te klein was, maar ik vond het gebaar enorm lief en kon het niet wegdoen.

Er ging bijna een half jaar voorbij, waarin ik Rens erg weinig zag. Aan Rianne durfde ik niet te vragen of Jan hem wel regelmatig zag. Ik had zelfs een tijdje een los-vast vriendje, wat niet helemaal onoprecht was. Hij was lief voor me en bovendien geweldig in bed. Het was bij lange na niet zo'n interessante man als Rens en ik was al snel op hem uitgekeken, maar de aandacht was fijn. Ik vond mannen sowieso al gauw saai, ik viel op kerels die opvielen, die zich nét even anders kleedden en het liefst... Zich óp of ín een stoer vervoersmiddel voortbewogen. Met naast Rianne nu ook Terry die in Roosendaal woonde, hoefde ik me gelukkig allesbehalve eenzaam te voelen.

Terry was inmiddels een paar maanden zwanger. De rebelse tiener die ze was toen ik haar tien jaar geleden leerde kennen, herkende ik bijna niet toen ze met haar vijf maanden zwangere buik over de drempel stapte. Eigenlijk zat ik in aardig rustig vaarwater, tot mijn huurbaas me eind februari vertelde dat alle huurders uit de flat moesten voor een grote verbouwing. Ik had er weinig oren naar om weer met Joy terug bij mijn moeder te gaan wonen en zat dus op hete kolen. Toen ik het dat weekend besprak met Rianne en Terry, zei Rianne: 'Dan vraag je toch of je het huis van Rens kunt overnemen? Die gaat deze week over naar de Willemstraat.'

Terry en ik wisselden even een blik en ik voelde dat ik bloosde.

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee... Dat is raar... Ik heb in maanden geen woord met hem gewisseld.'

'Wil je dat ik een balletje opgooi?'

Ik keek haar zuur aan.

'Weet je, Malou... Wat is belangrijker? Jouw trots of een dak boven Joys hoofd? Dat huisje heeft toch ook een tuintje?'

Ik knikte.

'Dan zou ik het doen,' zei Terry beslist. 'Ik heb begrepen dat ze dit weekend met z'n allen bij de Rex hebben afgesproken, hij is een paar maanden op zee geweest.'

Ik voelde me opgelucht, hij was dus niet weggebleven omdat hij me niet wilde zien.

Dat weekend keek ik extra uit naar zijn komst, ik was echt zenuwachtig. Ik maakte mezelf wijs dat dat alleen was vanwege wat er op het spel stond, maar diep vanbinnen wist ik beter. Toen hij binnenstapte met Jan en een andere maat van hem die volgens mij Edward heette – ik had hem een paar keer eerder in hun gezelschap gezien en kreeg vaak aandacht van hem waar ik niet op zat te wachten – vroeg ik aan mijn collega of ik even achter de bar uit kon om hoi te zeggen tegen een oude bekende.

Rens stond met zijn rug naar me toe. Edward zag me over Rens' schouder aan komen lopen en knikte naar me ten teken van begroeting. Rens zag het en draaide zich om.

‘Hé Rens,’ begon ik. ‘Ik wilde je iets vragen.’

Rens keek me afwachtend aan en leek tot mijn verbazing haast verlegen, wat mij juist meer moed gaf.

‘Kunnen we anders... even naar buiten gaan?’

‘Ja... natuurlijk,’ antwoordde hij en hij ging me voor.

‘Ik hoorde dat je gaat verhuizen...’ zei ik toen we buiten waren.

Rens knikte. ‘Ik ga hier om de hoek wonen, ik ben al aan het verbouwen.’ Hij zocht even naar woorden terwijl hij zijn shagje draaide. ‘Misschien niet zo’n heel gezonde keuze, om de hoek bij mijn stamcafé, maar goed.’ Hij grinnikte en mijn buik maakte weer een raar sprongetje. ‘Is jouw woning in de Amethistdijk nog vrij? Ik zou ’m graag willen huren.’

Rens keek me verbaasd aan. Ik stelde hem duidelijk een heel andere vraag dan hij had verwacht. ‘Poeh, dat zou ik niet weten. Dat gaat via de huurbaas, denk ik.’

‘Wie is dat?’ vroeg ik.

‘Allee Wonen, meen ik.’

‘Dan zou het misschien wel kunnen, want ik huur ook bij Allee Wonen,’ zei ik opgelucht.

We spraken af dat we meteen die maandag samen naar het kantoor van Allee Wonen zouden gaan.

De rest van de avond waren we allebei duidelijk opgelucht dat het ijs tussen ons weer gebroken was. We praatten nog wel overdreven beleefd tegen elkaar, maar ik voelde me euforisch en merkte ook aan Rens dat hij een stuk vrolijker was dan voor ons gesprek. Hij gaf me zelfs drie kussen toen hij naar huis ging en zei: ‘Tot maandag, ouwe rups!’ Ik bleef even verbaasd staan omdat ik niet wist wat ik met deze uitspraak aan moest.

Hij zag het en grinnikte. ‘Da’s een compliment, dat worden de mooiste vlinders.’

Ik lachte en hij gaf me een knipoog. Daarna draaide hij zich om en liep de *Rex* uit.

Van in de stress om huisvesting, had ik ineens binnen twee dagen een nieuwe woning. Het huis was honderd euro duurder per maand dan wat ik kwijt was voor mijn huidige flatje, maar ik ging er qua ruimte enorm op vooruit. Met mijn modellenwerk erbij kon ik de kosten makkelijk dragen. Aangezien Rens toch zijn spullen moest verhuizen, bood hij aan mij te helpen om mijn spullen naar de Amethistdijk te verhuizen. ‘Rijden moeten we toch,’ had hij schouderophalend gezegd. Hoewel ik me afvroeg wie hij met ‘we’ bedoelde, maakte ik dankbaar van het aanbod gebruik. Behalve mijn zijspan en fiets had ik geen vervoersmiddel en mijn moeder reed in een Fiatje Panda.

De ‘we’ bleek mijn nieuwe buurman Paul te zijn. Paul was ook een Harley-rijder en een goede maat van Rens. Ik had Bart en Danny gevraagd om nog een laatste keer op Joy te passen en samen met Paul en Rens sjouwde ik mijn spullen de vele trappen af.

Een dik uur later reden Rens en Paul mijn weinige meubels weg terwijl ik mijn laatste bezittingen op de achterbank van de Fiat propte. Ik liep terug naar boven en belde aan bij de burens. Nadat ik Bart en Danny een dikke knuffel had gegeven en wel honderd keer 'dankjewel voor alles' had gezegd, parkeerde ik Joy boven op een big shopper op de rijdersstoel. Ze vond het fantastisch en zwaaide naar Bart en Danny, die waren meegelopen naar beneden om ons uit te zwaaien. Ik keek nog één keer omhoog naar mijn flatje, stak mijn hand op naar de betouterde mannen op de stoep en reed de straat uit.

Aangekomen bij de Amethistdijk bleef Rens als verrassing in de tuin een schommel te hebben gemaakt voor Joy, waar ze meteen dankbaar op ging zitten. Schommelen was het nog niet echt te noemen, maar aan haar vrolijke snoet te zien was het een schot in de roos.

Toen Rens me aan het einde van de dag in de voortuin de huissleutel gaf, omhelsde ik hem. 'Dankjewel... Dit betekent heel veel voor me... En ook voor Joy.'

Joy was net met rode konen naar binnen gekomen om drinken te vragen. Ze keek naar ons en fronste.

'Weet je nog wie dit is?' vroeg ik aan haar.

Ze schudde haar hoofd maar bleef Rens wel aankijken. Rens hurkte en stak zijn hand uit. Joy keek even naar mij en pakte toen zijn hand, die ze krachtig schudde, zoals ik haar geleerd had.

'Hoi, ik heet Rens,' zei hij. 'Wát een krachtige hand geef jij daar, jongedame, zo meteen verlies ik nog een vinger.'

Joy trok haar hand terug en pakte mijn been met twee armen vast.

'Weet je nog dat mooie shirtje dat beer nu draagt en zo lekker ruikt?' vroeg ik haar.

Ze knikte.

'Dat heb je van Rens gekregen.'

Joy lachte verlegen en verstopte zich toen helemaal achter mijn benen.

Rens stond weer op en glimlachte naar me. 'Oké Malou. Ik moet ervandoor. Als er wat is, dit is mijn nummer.' Hij schreef zijn nummer op zijn vloeiboekje, scheurde de bovenkant af en gaf het aan me. 'Mocht je... vragen hebben over de woning of zo...'

Ik knikte. Hij liep het paadje naar de stoep af en samen met Joy keek ik toe hoe hij in zijn auto stapte.

Ik wendde me tot Paul, die richting zijn voordeur liep, schudde hem de hand en bedankte ook hem voor zijn hulp. Daarna liep ik met Joy aan mijn hand richting de voordeur van mijn nieuwe huisje.

Een week later hoorde ik tijdens mijn barshift dat Jess er blijkbaar vandoor was gegaan met een of andere Amerikaanse muzikant. Ik dacht aan het papiertje met Rens' nummer, dat nog steeds in mijn jaszak zat, en glimlachte.

Toen ik de volgende ochtend wakker werd, besloot ik de stoute schoenen aan te trekken. Ik draaide het nummer en wachtte.

'Hallo?'

Shit! Er nam een vrouw op. Snel legde ik de hoorn terug op de haak. Daarna durfde ik een tijdje niets meer. Als we elkaar tegenkwamen in de stad, wat bijna ieder weekend het geval was, zeiden we elkaar gedag, maar meer ook niet. Rens vroeg me een keer aan de bar hoe Joy de schommel vond en ik antwoordde beleefd en naar waarheid dat ze er veel plezier van had, maar verder dan dat ging ons gesprek niet. Ik kwam vaak bij Rianne over de vloer, waar Rens ook regelmatig te vinden was. Hoewel ik nog steeds proefde dat Jan niet veel van me moest hebben, had ik het idee dat hij wat losser kwam nu ik niet meer met zijn beste maat neukte. We voerden nog steeds geen filosofische gesprekken of zo, maar uit fatsoen vroeg hij af en toe wel naar Joy. Langzaam werd ik meer en meer geaccepteerd in de hele Harley-wereld, ook al reed ik er zelf geen. Ik was heel content met mijn NSU en had ook niet direct de behoefte die in te ruilen voor een Harley, ik deed toch wel mijn eigen ding en volgens mij was het juist dat wat Rens

intrigerend aan me had gevonden. Daarbij was Joy nog te klein om achterop te zitten, en ik had haar liever veilig in de zijspan dan voor op de tank. Voor mijn gevoel bouwde ik mijn leven eindelijk weer op. Ik kreeg nieuwe vrienden en zat lekkerder in mijn vel.

Die zomer werd ik uitgenodigd door Rianne om te helpen met het organiseren van een Harley treffen in Almkerk. Jan, Paul, Edward, Rens en nog wat vrienden hadden het idee opgepakt om zelf een treffen te organiseren. Ik zou die kant op rijden met mijn moeders wagen en samen met Rianne de ticketverkoop bij de entree regelen. 's Avonds zouden we allebei bijspringen achter de bar en 's morgens zouden we meehelpen met het ontbijt. Hoewel ik ervan uitging dat Rens zou verschijnen met het grietje dat de telefoon had opgenomen, kwam hij tot mijn opluchting alleen het terrein oprijden die ochtend. De opbouw ging voorspoedig en het weer was fantastisch. Ik genoot van de aandacht die ik kreeg achter de bar en van de toffe bands die de tent de hele dag en avond vulden met alle rockklassiekers.

Toen ik om twaalf uur 's nachts klaar was met mijn barshift, begaf ik me dankbaar met een biertje naar de dansvloer om te kunnen genieten van de *Van Halen*-tribute die aan het spelen was. De volgende dag moest ik Joy al vroeg ophalen bij mijn moeder en ik had me voorgenomen op tijd m'n tent op te zoeken, maar ik had nog wel wat tijd voor een drankje, misschien twee.

Als ik danste, deed ik dat meestal met mijn ogen dicht en vol overgave. Dus toen ik na een paar nummers ineens twee handen om mijn heupen voelde, hoekte ik de eigenaar ervan dan ook bijna onbedoeld neer. Ik stopte abrupt met dansen en sloeg mijn handen geschrokken voor mijn mond. 'O, sorry!' zei ik luid, boven de muziek uit.

Het was Rens. Zijn ogen hingen op half elf. 'Je bent zo mooi...' zei hij met een dubbele tong en gevaarlijk zwaaiend op zijn benen.

‘Jezus, Rens, je bent hartstikke dronken.’ Ik wist mezelf even niet zo goed een houding te geven. Ik pakte zijn handen en haalde ze van mijn heupen af. ‘Zal ik je naar je tent brengen?’ vroeg ik.

‘Kom jij dan ook mee?’

Ik gaf geen antwoord en loodste hem de feesttent uit. Ik was niet van plan om bij hem in de tent te gaan liggen, maar toen hij struikelde over zijn scheerlijn en half de tent in viel, kreeg ik medelijden. Ik hielp hem uit zijn laarzen en spijkerbroek en ritste zijn slaapzak open. Terwijl ik over hem heen boog om de bovenkant goed te leggen zodat hij erin kon, zoende hij me ineens in mijn nek. Er schoot een vonk van verlangen door mijn lichaam en de alcohol zorgde ervoor dat van mijn goede voornemen binnen een paar seconden niets meer over was. Terwijl ik hem hartstochtelijk zoende, trok ik ook mijn kleren uit waarna ik bij hem in de slaapzak kroop.

De volgende ochtend kroop ik al vroeg uit de tent. In het tentje tegenover ons ging de rits ook net open en een slaperige Rianne stak haar bovenlichaam naar buiten. Een van haar borsten hing uit haar beha en ik moest lachen.

‘Goedemorgen,’ zei ik.

Ze keek verbaasd op. Het duurde zichtbaar even voor ze besepte in wiens tent ik lag, maar toen het kwartje viel moest ze grinniken.

‘Ik heb echt een kop alsof er een trein overheen gereden is,’ zei ze en ze moest kokhalzen.

‘Kom... Ik geloof dat wij het ontbijt moeten verzorgen,’ zei ik en ik hielp haar overeind. ‘Misschien moet je daar even wat aan doen.’ Ik wees naar haar borst.

‘O, ja...’ Ze duwde haar borst terug in haar beha, grabbelde naar een shirt in de tent, vond dat van Jan en trok het aan.

Toen iedereen een paar uur later ontbeten had, moest ik echt gaan wilde ik op tijd thuis zijn. Ik gaf Rens, die twijfelachtig naar zijn glas

bier zat te staren, een kus op zijn wang en stak het grasveld over naar de parkeerplaats waar mijn moeders Panda geparkeerd stond.

Toen ik de wagen startte, merkte ik eigenlijk meteen dat er iets niet in de haak was. Ik besloot niet weer het grasveld over te ploegen en als hulpbehoevend vrouwtje Rens aan zijn mouw te trekken en vertrok op hoop van zegen toch richting Roosendaal. De wagen ging steeds meer geluid maken en uiteindelijk was ik genoodzaakt bij de eerste pomp aan de snelweg te stoppen. De Panda kwam schokkend tot stilstand. ‘Kut!’ vloekte ik, terwijl ik op het stuur sloeg. Daar stond ik. Gestrand. Ik liep de pomp binnen en vroeg de jongeman achter de balie om hulp. Hij liep gedwee mee, maar keek of hij water zag branden toen ik de motorkap opendeed. Hij hoestte dramatisch toen er een rookwalm onder de kap vandaan kwam.

Ik besloot te vragen of ik met de vaste lijn mocht bellen naar huis. Toen mijn moeder opnam, was ze *not amused*. Ze moest die middag zingen in het koor en had er echt op gerekend dat ik op tijd terug zou zijn. Daarbij had ik haar auto naar de klote gereden.

‘Mam, het spijt me, ik kon er écht niets aan doen. Het is ook niet iets dat ik nu makkelijk kan verhelpen. Ik zou echt niet weten wat er aan de hand is.’

‘Oké, en nu Malou?’ vroeg ze uiteindelijk met een zucht.

Ik dacht even na terwijl de jongeman van de pomp ongeduldig op en neer wipte op zijn tenen, alsof iedere minuut die ik aan de telefoon zat genadeloos van zijn salaris af ging.

‘Oké mam, ik heb een idee...’ zei ik. ‘Ik heb het nummer niet van de boer waar het feestje was, maar wel een adres... Zou jij misschien in het adresboek willen zoeken naar zijn telefoonnummer en hem willen vragen of hij Rens wil halen? Die kent hij vast. Of hij aan Rens wil vragen mijn kant op te komen rijden. Ik sta bij Lage Aard. Rens heeft jaren aan auto’s gesleuteld, hij kan me vast in ieder geval weer op weg helpen.’

Mijn moeder bleef even stil maar stemde toen in. Ik wachtte een kwartier binnen in het pompstation, heen en weer ijsberend. Toen ging de telefoon. Geïrriteerd nam de pompbediende op.

‘Het is voor jou,’ zei hij droog.

Ik schonk hem mijn liefste glimlach en nam de hoorn aan. ‘Mam?’

‘Ja lieverd. Nou.... Ik heb hem te pakken gekregen, het duurde even maar hij zou zijn biertje opdrinken en kwam er dan aan.’ Ik slaakte een zucht van verlichting.

‘O fijn, mam. Dankjewel. Sorry dat je nu niet kunt gaan zingen en sorry van de auto...’

‘Hmm,’ zei mijn moeder.

Ik hing op, zei dankjewel tegen de pompbediende dat ik had mogen bellen en liep terug naar de Panda.

Na een half uur werd ik geïrriteerd. Ik was al een keer terug de pomp ingegaan om Jip – volgens zijn naamplaatje – om koffie te vragen en roffelde ongeduldig met mijn vingers op het stuur. Na een uur begon ik serieus boos te worden. Waarom duurde het nou zo *fucking* lang? Het was verdomme nog geen vijf minuten hiervandaan! Weer wat later werd ik bezorgd. Ik had iemand die gedronken had gevraagd om op de motor te stappen en mijn kant op te komen. *Shit*. Wat had ik gedaan?!

Met gemengde emoties liep ik anderhalf uur later rondjes rond de auto. Net toen ik mezelf ervan overtuigd had dat ik Jip beter het alarmnummer kon laten bellen omdat Rens vast ergens dood in een greppel lag, hoorde ik het geluid van een Harley. Aan zijn helm zag ik dat het Rens was. Opgelucht, maar ook meteen heel kwaad, zwaaide ik naar hem zodat hij me kon zien.

‘Hé, wat is er aan de hand?’ vroeg hij toen hij tot stilstand was gekomen en zijn helm afdeed.

De alcoholwalm kwam me tegemoet terwijl hij sprak.

‘Waar... de *fuck*... bleef jij?!’ vroeg ik boos.

‘Jézus... Ik zal nog eens komen helpen,’ zei hij, terwijl hij zijn helm afzette.

Ik slikte mijn commentaar in en besloot dat ik inderdaad al lang dankbaar moest zijn dat hij überhaupt was gekomen.

‘Ik moet naar Joy, Rens,’ zei ik vermoeid. ‘Ze wacht op me.’

Er veranderde iets in zijn blik. Hij knikte en liep naar de auto, die met zijn motorkap open nog altijd lichtjes stond te roken. Na een paar minuten onder de motorkap te hebben gekeken, schoof hij op zijn rug onder de auto.

Ik hurkte en vroeg hem of hij iets kon ontdekken.

‘Oververhitting en te weinig koelvloeistof, te lang in de zon gestaan, doe je helemaal niks aan,’ zei hij toen hij onder de auto uit schoof. ‘Daar kan ik je nu 1-2-3 niet mee helpen. Er zit maar één ding op en dat is je naar huis brengen.’

‘Ja, maar dat gaat toch niet?’ protesteerde ik. ‘Ik heb geen helm bij me.’

‘Dan is het maar goed dat ik er voor de zekerheid een heb meegenomen.’ Toen hij mijn verbazing zag, voegde hij toe: ‘Geleend van Jan.’

Ik twijfelde even of ik nog moest protesteren over het feit dat Rens gedronken had, maar ik dacht aan Joy en nam de helm van hem aan. Met mijn armen stevig om Rens’ middel reden we de snelweg op.

Toen Rens me een dik half uur later afzette bij mijn moeder, zag ik haar op het balkon staan met haar armen over elkaar. Achter het raam zag ik Joy op en neer springen op de bank. Ik moest lachen om mijn stuiterbal en zwaaide.

Rens nam de helm van me over en zei dat hij een mannetje wist dat de Panda naar de garage kon slepen. Ik knikte dankbaar, gaf hem de naam van de garage van mijn moeder en kustte hem.

Daarna liep ik op een drafje de flat in.